

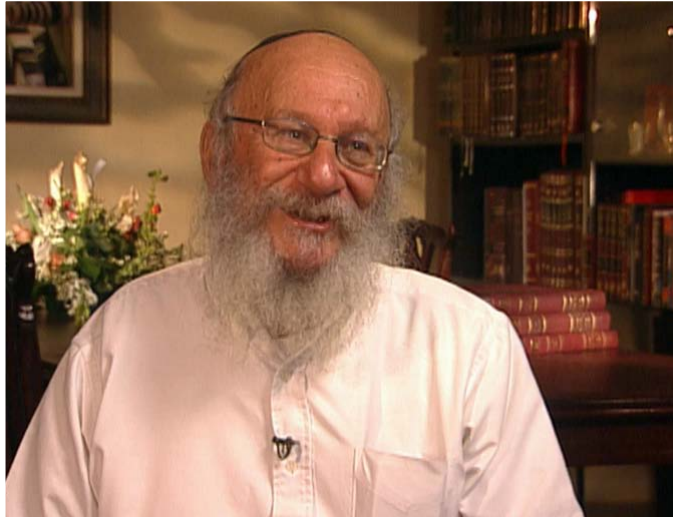
הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
 שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
 יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוסמן

מעמד 'צאתכם לשלום'

הרב זושא פוזנר

בצעירותי למדתי בישיבה לצעירים של חב"ד שהייתה ממוקמת אז בפירת הרחובות בדפורד ודין בשכונת קראון הייטס, ברוקלין. אך לעתים קרובות הייתי מגיע להתפלל בבית הכנסת שבמרכז חב"ד העולמי בשדרת איסטון פארקוויי מספר 770.

בשבת יו"ד שבט תשי" (1950), הגעתי ל-770 עם אחי לייבל, אולם המקום היה ריק מאדם. חשבתי שאולי הגענו מוקדם מידי, ולכן התיישבנו זמן מה וקראנו תהלים. אך אני הייתי בשעתו נער בן שלוש עשרה ודי חסר סבלנות, וכאשר האנשים עדיין התמהמהו מלהגיע, התחלתי לשוטט בבניין. טיפסתי במדרגות לקומה העליונה שבה התגוררו האדמו"ר הקודם, רבי יוסף יצחק, ואשתו, הרבנית נחמה דינה.

כשעליתי מצאתי את הדלת פתוחה לרווחה, וראיתי שם את הרב שלום בער אייכהורן, שהיה אב הבית. הוא בישר לי כי אדמו"ר הריי"צ נפטר, וביקש שאלך לשכונת ברונזוויל, שם התגוררו מרבית חסידי חב"ד בשעתו, ואודיע לגברים להגיע ל-770.

בדיוק כשהתכוננתי לצאת, הבחין בי אחי. אמרתי לו שאני הולך ברונזוויל, אך הוא מחה ואמר: "אתה צריך להישאר משום שהיום הוא יום השנה לפטירתה של אמו של הרבי, הרבנית שטערנא שרה ע"ה, והוא יקרא את ההפטרות. לדבר כזה צריך שתישאר..."

ניסיתי לומר לו שאדמו"ר הריי"צ נפטר ושהוא לא יקרא את ההפטרות, אך הוא הצטער כל כך למשמע הדברים עד שהוא סטר לי על הלחי. אחר כך הוא התיישב והחל להתייפח. השארתי אותו כך, ויצאתי.

הבאתי את כל החסידים מברונזוויל ל-770, שם נערכו התפילות. אני זוכר ששני חתניו של אדמו"ר הריי"צ - הרב שמריהו גוראריה, וכן חתנו הצעיר, שלימים נהיה הרבי - עלו לתורה. חלק מהאנשים בקהל בכו, אך הרבי שמר על קור רוח. ההקפדה על ההלכה הייתה כה טבועה

בו, ומאחר שבשבת אסור לבכות או להתאבל, הוא שלט לחלוטין ברגשותיו.

זו רק אחת מהתמונות החרוטות בזיכרוני מהרבי - מהתקופה שבה עדיין לא היה רשמית 'הרבי'.

למחרת בבוקר התקיימה ההלוויה. קהל עצום התאסף בחזית בניין 770 בהמתנה להוצאת ארונו של אדמו"ר הריי"צ, והיו כל כך הרבה מלווים עד שהמטרה התקשתה לשמור על הסדר. אלפי אנשים הגיעו, ושדרת איסטון פארקוויי נצבעה כולה בשחור.

כאשר התחיל מסע הלוויה, רבים מהמלווים שהיו להם מכוניות לקחו נוסעים נוספים אתם במכונית. במקביל עמדו לרשות המלווים גם אוטובוסים, וראיתי את חתנו, הרבי, עולה על אחד מאותם אוטובוסים. הוא לא החשיב את גינוני הכבוד ואת הטקסיות; הוא פשוט עלה על האוטובוס כמו כל השאר. זה מאוד הרשים אותי.

נשארתי ללמוד בישיבת חב"ד בקראון הייטס עד שנת תשי"ד (1954). תחילה, רציתי לנסוע אז להמשיך את לימודי בארץ ישראל - מאחר שהתקשיתי להתרכז

«

אני חייב להודות שחשתי הקלה גדולה למשמע ההבהרה הזו. שמתי לב גם לכך שנראה היה כי כמה מהתלמידים האחרים ממש מקנאים בי, והבנתי אותם היטב. אילו הייתי אני רואה את הרבי יוצא ונושא שיחה מיוחדת לכבוד תלמיד מסוים הייתי גם אני מקנא, במיוחד אם אותו תלמיד לא היה נחשב בין המצטיינים שבתלמידי הישיבה.

נסעתי לישראל, ומאז אני כאן כבר יותר מחמישים שנה, כאשר עבודתי הייתה במסגרת רשת בתי הספר היסודיים של חב"ד.

אף שהייתי רחוק בגשמיות, הקשר שלי עם הרבי נותר חזק כתמיד. אני נזכר באחת הפעמים שבהם ביקרתי בניו יורק לכבוד שמחת תורה. מסיבה שאינני זוכר אותה כרגע, התרגשתי מאוד והתחלתי לבכות. הרבי פנה אלי ואמר, "למה שלא תצא קצת החוצה לשאוף מעט אוויר צח".

כעבור יומיים ראה הרבי את אימי ושאל אותה, "מה שלום זושא? היה נראה שהוא לא חש בטוב בשמחת תורה".

הרגשתי אז שהרבי הוא ידיד שלי. רק מאוחר יותר התחלתי לראות את הרבי בצורה בוגרת יותר - בתור המנהיג העולמי שהוא הפך להיות. הוא מעולם לא פסק מלהיות ידידי, אך מאוחר יותר חשתי שאני ניצב בפני מלך!

מזה יותר מחמישים שנה משמש הרב זושא פוזנר שליח חב"ד בעיר לוד, שם הוא רואיין בחודש כסלו, תש"ע (2009).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ה (1965) — באחת השיחות בהתוועדות, דחק הרבי בזקני החסידים שירשמו את זיכרונותיהם למען הדור הצעיר שיוכל ללמוד מהעבר החסידי העשיר.¹ " בשבט

1 תורת מנחם, כרך מב, עמ' 163

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בלימודים במקומי הנוכחי. אך, כאשר נועצתי ברבי, הוא אמר לי: "אתה הרי יודע כיצד פועל היצר הרע, לא? כאשר אתה נוסע למקום כלשהו, הוא נוסע אתך, ואתה בעיה עלולה להימשך גם שם".

לכן, לא נסעתי לארץ, אולם, בשנת תשט"ז (1956), שלח אותי הרבי לשם למשימה קצרה. בראש חודש אייר באותה שנה, הייתה מתקפת טרור בכפר חב"ד - מחבלים ערבים נכנסו לבית כנסת בבית הספר למלאכה שבכפר בעיצומה של תפילת ערבית, ורצחו בדם קר חמישה תלמידים ואת המורה שלהם. בעקבות המאורע הקשה, החליט הרבי לשגר משלחת של שנים עשר תלמידי ישיבה לישראל כשלוחיו, כדי שאלו יעניקו סיוע רוחני ותמיכה מוראלית לקהילה החב"דית בארץ - ואני נבחרתי להיות בין הנוסעים.

נשארתי שם עד לשנת תשי"ח, ואז שבתי לארצות הברית לרגל חתונת אחותי. מרבית החברים שנסעו עמי בשעתו כבר עזבו את הארץ, אולם אני עמדתי לשוב לשם כדי להישאר שם בקביעות.

לפני נסיעתי חזור, התקשר אלי הרב דוד רסקין, מנהל צעירי אגודת חב"ד, ואמר: "מאחר שאתה נוסע לארץ בתור שליח של הרבי, אנו מבקשים לערוך לכבודך מעמד 'צאתכם לשלום'".

הופתעתי, אך באותו ערב הלכתי ל-770. אחרי התפילה התאספו שם כמה מן התלמידים והתיישבו יחד, נשאו כמה דברי תורה וגם אמרו מילות חיזוק ועידוד. כעבור כשעה, הציץ לחדר הרב חודקוב, מזכירו האישי של הרבי, והודיע ש"אם כולם יישאר ישובים במקומותיהם, הרבי יגיע לכאן בעוד כחמש דקות". כולם כמובן נשארו במקומם עד שהרבי הגיע, ואז כולנו נעמדנו - כנהוג, שחסיד לא יושב בנוכחות הרבי.

כאשר הרבי נכנס לחדר הוא ביקש מאתנו להתיישב, אך אני לא התיישבתי.

"אין כאן כיסאות?" שאל הרבי. לא הייתה לי ברירה, מצאתי כיסא פנוי והשענתי עליו את רגלי. מסתבר שזה סיפק את הרבי, והוא החל לשאת דברים.

הרבי עורר את כל התלמידים להירתם למשימה של הפצת יהדות ברחבי העולם, ולעשות זאת מתוך שמחה. "יש מי שרואים בכך עול, ומנסים למצוא תירוצים כיצד להשתמט", אמר הרבי, ומיד פנה לעברי והוסיף, "כמובן שאינני מתכוון לשליח הנוכחי".

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015